

ולהצטרף לצבא, ניסו אז שלושה נערים נוספים ממטולה, שני האחים חדור וחבריו יעקב יעקובזון. שלחו אותם לדמשק להיות בין מובילי הגמלים. הלו מדמשק דרומה עם הגמלים, כל הדרך, ועברו בראש פינה. ראו אותם שם בעברם. בהמשך הדרכם בסביבות גינון, חלה יעקב והכניים אותו לבית חולים. שני האחים המשיכו הלאה. מאז נעלמו ולא ידוע עליהם דבר. שמוטיהם משה ודוד חדור.

ובכן היה עלי להגיע, יעקב הצע, למרכז הגיוס בצדון. הגיעו למקום ברכיבה, ליוו אותו אבא ומאר פרידמן, איך ממטולה שיצא איתנו כדי לעזור להחלץ מהענין.

לקצין הגיוס הערבי הגשו תעודת חתומה על ידי החכם באשי היהודי, שמדובר מושבו בבירות, המעידת שהיתה טעות ברישום ב"נפוס"²³ שלי בזמן ההתעטמנות וגiley האמתי נמק יותר.

הקצין, בין באשי,²⁴ לא רצה לשחרר אותו והתנהל ויכוח בין לבי הרופא הצבאי התורכי שפרידמן שיכנע אותו קודם לכך שאכן אני צער יותר ואני חייב ניוס.

אני ממתין בחוץ והקצין יוצא, ניגש אליו, מעביר אצבע על שפתי העליונה שכבר הצמיחה חתימת שפם שגולח, כדי שאראה צער, ואומר: "מה זה אתה אינגליזי, או מה?" (רק האנגלים גילו את שפם...).

בнтנים שלח אותו ל"קישלה", בית הסוהר של הצדון.

היה זה בנין עתיק בן שתיים-שלוש קומות. ישתי באולם נдол מלא ערבים, היהודי היחיד. באולם רעש ומהומה, לכלוך וזזהמה. השתקדתי לפחות לשבת לצד החלון.

אבא חזר למטולה ופרידמן נשאר אותי. בכל ערב נתן לשוטר רבע מגידה שישחרר אותו ללון במלון בהבטחה שבבוקר אני חוזר לבית הסוהר.

בערב פסח נקרأتي לקצין המגיס והוא שיחרר אותי, לפי פקודת שקיבל לשחרר את החילים היהודיים לחג. עלי היה להביא היהודי צידוני שמכיר אותי, והוא יעורב בעדי שאחזר אחורי הפסח.

הסוחר סלים נגרי שהיה מספק סחורות לחנות של בלבקי במטולה ערך בעדי, וכמוון מאליו הוזמן פרידמן ואני ל"סדר" בביתו. הלכנו דרך רחובות מקורים עד שהגענו לבית. המשפחה ענפה ובראש אבי המשפחה, ישיש מכובד שנייהל